

ע"פ 10987/05/17 - ישראל שוסטר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 10987-05-17 שוסטר נ' מדינת ישראל 06 יולי 2017

בפני הרכב כבוד השופטים: י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]

ב. בר-זיו, שופטת

א. אלון, שופטת

המערער:

ישראל שוסטר

באמצעות הסניגוריה הציבורית

ע"י ב"כ עוה"ד מוטי לוי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עוה"ד מאיה הרטמן

פסק דין

א. בפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' סגן הנשיא השופט זיאד סאלח) בת"פ 33581-11-12 מיום 2.4.2017, ולחלופין על גזר הדין מיום 6.4.2017.

ב. במסגרת הכרעת הדין הורשע המערער בביצוע עבירה של הכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 + 29 של חוק העונשין, התשל"ז-1977, וזכה מביצוע עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 1274(1) של חוק העונשין.

בהתאם לגזר הדין מיום 6.4.2017, נדון המערער למאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים, כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור בתקופה זו עבירה בה הורשע בתיק זה, או כל עבירה כנגד שוטרים, לרבות תקיפת שוטר, או העלבת שוטר. כמו כן, הושת על המערער קנס בסך 1,200 ₪ (או 15 ימי מאסר תמורתם), שישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים.

ג. בכתב האישום שהוגש כנגד המערער לבית משפט קמא, נטען על ידי המשיבה, כי בתאריך 16.2.2011 סמוך לשעה 02:45 בלילה, במהלך סיור שערכו השוטרים רס"ב אריאל צידקי וסמ"ר ערן אזולאי בעכו, הבחינו השוטרים במערער ובחברו מר הילאל בריק (להלן: "הילאל"), כשבידיהם בקבוקי בירה פתוחים והם שותים מהם, כשהם נמצאים בסמוך לבית משותף.

השוטרים ביקשו מהמערער ומהילאל למסור להם את בקבוקי הבירה. המערער נענה לבקשת השוטרים, אך הילאל סירב, ובתגובה לכך ביקשו השוטרים את תעודת הזהות שלו, אך הוא סירב גם לכך.

רס"ב צידקי הודיע להילאל שהוא עצור וביקש ממנו להתלוות לניידת, אך הילאל סירב וחיבק עמוד

בטון על מנת למנוע מרס"ב צידקי לקחת אותו לניידת. על אף שרס"ב צידקי חזר וביקש מהילאל להתלוות אליו לניידת הוא עמד בסירובו, ובנסיבות אלה ניסו השוטרים למשוך אותו לכיוון הניידת, ובשלב זה ניגש המערער לרס"ב צידקי, משך במעילו על מנת לגרום לו לעזוב את הילאל, ועל מנת למנוע, או להפריע לו מלהכניס את הילאל לניידת.

סמ"ר אזולאי סייע לרס"ב צידקי והשניים הצליחו לשחרר את אחיזתו של הילאל מעמוד הבטון, ובתגובה לכך תפס המערער את רס"ב צידקי פעם נוספת במעילו והחל למשוך אותו בכוונה למנוע ממנו, או להפריע לו במילוי תפקידו, ובהמשך חבט המערער בפניו של רס"ב צידקי, וכתוצאה מכך נגרמו לו נפיחות בלחי שמאל מתחת לעין.

המשיבה ייחסה למערער עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, וכן הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.

ד. בהכרעת דינו מציין בית משפט קמא, כי המערער אישר שהוא משך במעילו של השוטר בהיותו שיכור, אולם הוא הכחיש כי היכה את השוטר, ולדבריו "אני לא נותן מכות אף פעם, זה שתפסתי בשרוול אני מודה...".

עוד ציין בית משפט קמא, כי השוטרים, שהעידו כ-5 שנים לאחר האירוע, כמעט לא זכרו דבר מהאירוע, והם היפנו לדו"חות הפעולה ולמזכרים שכתבו סמוך לאחר האירוע.

מדו"ח רס"ב צידקי עלה, שהמערער משך מאחור במעילו, ואז הלם בו בפניו, אולם כותב בית משפט קמא שמשיכה מאחור במעיל אינה מתיישבת עם מכת אגרוף בפניו של השוטר, ומכת האגרוף לא הוזכרה בדו"ח של סמ"ר אזולאי, אלא רק משיכת המעיל, מה עוד שהייתה סתירה בין גרסת השוטר צידקי בעדותו לבין הרשום בדו"ח הפעולה שערך.

לפיכך, קבע בית משפט קמא שהוכח שהמערער הכשיל את השוטר צידקי בעת מילוי תפקידו, עת משך במעילו, מתוך כוונה למנוע את מעצרו של חברו, אולם לא הוכח מעל לכל ספק סביר, שהמערער הלם במכת אגרוף בפניו של השוטר.

ה. בית משפט קמא בחן האם השוטרים היו בעת מילוי תפקידם, והאם נהגו כשורה בשעה שביקשו לשפוך את תכולת המשקאות האלכוהוליים שהיו בחזקת המערער והילאל, והאם הוראות העיכוב והמעצר שלהם היו חוקיות?

בית משפט קמא קבע, שהמערער והילאל היו בשטח ציבורי כשהם שותים אלכוהול, ואף המערער

אישר שהוא היה במצב שכרות, ועל כך אין חולק.

בית משפט קמא קבע, שאף אם קיימת אפשרות לסתור את החזקה בדבר חשש להפרת שלום הציבור, משנמצא אדם מחזיק או שותה משקה משכר במקום ציבורי בין השעות 21:00 עד 06:00, הרי אפשרות זו מונחת על כתפי המערער, שבעניינו לא הביא כל ראיה בעניין. יתרה מכך, החשש להפרת שלום הציבור נוכח נסיבות האירוע היו מובנות, והשוטרים פעלו כשורה.

בית משפט קמא הוסיף, שאף דרישת השוטרים לקבל את פרטיו של הילאל, לצורך תיעוד מעשיו, היא דרישה לגיטימית וחוקית, ומשעה שהילאל לא הציג בפני השוטרים תעודת זהויה, שיש חובה לשאת אותה על פי הדין, מותר היה לשוטרים לעכבו ולהובילו לתחנת המשטרה, במיוחד כאשר הוא סירב תחילה להוראת השוטרים למסור להם את בקבוק השתיה, ואף ניסה למנוע את הבאתו לתחנת המשטרה באמצעות לפיתת עמוד בטון.

לפיכך, דחה בית משפט קמא את טענת המערער, לפיה הליכי העיכוב והמעצר אינם חוקיים, או לחלופין אינם מידתיים, והרשיע את המערער בעבירה של הכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו.

כאמור לעיל, השית בית משפט קמא על המערער במסגרת גזר הדין: מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים, וקנס בסך 1,200 ₪.

ו. המערער, המיוצג באמצעות הסניגוריה הציבורית, ממאן להשלים עם הכרעת דינו של בית משפט קמא, ותמצית טענותיו היא זו:

1. השוטרים פעלו שלא כדין, שכן עובר לשפיכת המשקאות, היה עליהם לבחון האם נסתרה בעניינו החזקה הקבועה בסעיף 3 לחוק בדבר חשש להפרת שלום הציבור, וחשש זה לא נבחן על ידם בהתאם לנסיבות הדברים.

לטענת המערער, היה על השוטרים לערוך לו ולהילאל שימוע קצר בגדרו היה באפשרותם לשכנע שנסתרה החזקה שבחוק.

2. המערער והילאל אכן שתו משכאות משכרים, אך לא הייתה אינדיקציה להפרת הסדר הציבורי על-ידם, שכן השתיה נעשתה מתחת "לבלוק" וכל אחד מהם שתה משקה אחד.

3. עיכובו ומעצרו של הילאל היו שלא כדין, שכן מן הראיות עלה שהוא בסופו של דבר הסכים לשפיכת המשקה, והעיכוב והמעצר נועדו בכדי לברר את זהותו על מנת למלא את הטופס במשטרה, ולא כי היה חשוד בעבירה. מה עוד, שלא קמה סמכות עיכוב מכוח חוק החזקת

תעודת זהות והצגתה, ואף לא לפי חוק המאבק בשכרות.

4. השטר סמ"ר ערן אזולאי נשלח לשטח כאשר לא עבר הכשרה בסיסית בעניין סמכויות העיכוב והמעצר, והשתמש בכוח כנגד הילאל, בכך שתפס את ידו ולקח לו את הבקבוק, וזאת מבלי להודיע לו קודם לכן שהוא מעוכב או עצור.

5. המערער והילאל היו רשאים להתנגד באופן פיזי לפעולתם הלא חוקית של השוטרים.

6. חלקו של הילאל באירוע היה רב יותר, והוא יצא מן האירוע "בלא כלום" בעוד שהמערער נושא בהרשעה פלילית ובענישה.

7. לחלופין, טוען המערער לגבי גזר הדין, שלא היה מקום להשית עליו מאסר מותנה בגין עבירה של העלבת עובד ציבור שהוענש המרבי בגינה הוא 6 חודשי מאסר.

לטענת המערער, יש לבטל את הקנס שהושת עליו, וכן לבטל את עונש המאסר המותנה ולהחתים אותו חלף כך על התחייבות להימנע מביצוע עבירה.

עוד טוען המערער, שעונש של שבעה חודשי מאסר מותנה על הכשלת שוטר הוא עונש מופרז, שכן הכשלה יכולה להתבטא במעשים קלים יחסית שאינם מצדיקים הטלת מאסר ממש.

ז. בדיון בערעור שהתקיים בפנינו ביום 22.6.2017 חזר ב"כ המערער על נימוקי הערעור שבכתב, והוסיף שלטעמו השוטרים פעלו שלא כדין, משעה שלא ביצעו בירור ולו מינימאלי, כאשר לא היה הכרח לשפוך את הבקבוקים, והנאשמים כלל לא היו במקום ציבורי.

עוד טען ב"כ המערער, שלא ניתן לעכב אדם בתחנת משטרה בשל אי מסירת פרטיו, אלא ניתן להודיע לו שעליו להתייצב למחרת בתחנת המשטרה, מה עוד שגם כאשר קיימת סמכות לעכב על השוטר להפעיל שיקול דעת.

בנוסף, חזר ב"כ המערער על טענתו שהילאל היה הדומיננטי באירוע וכנגדו ההליכים הופסקו.

ח. מנגד טענה ב"כ המשיבה, שצדק בית משפט קמא משקבע כי פעילות השוטרים הייתה כדין, והיה עיגון חוקי לעיכוב ולמעצר, מה עוד שהזכות להתנגד לעיכוב או למעצר שלא כדין נתונה למי שמבקשים לעכבו או לעצור אותו, ולא למערער שבשלב זה השוטרים לא ביקשו לעכבו או לעצור אותו.

עוד טענה ב"כ המשיבה, שנסיבותיו של המערער שונות מנסיבותיו של הילאל שלגביו עוכבו ההליכים, שכן להילאל לא יוחסה התנהגות אלימה כלפי השוטרים ועברו נקי, דבר המצדיק התייחסות שונה, בעוד שלמערער יש עבר פלילי, והוא ביצע את העבירה כחודשיים לאחר שנגזר דינו בתיק דומה (שבגינו הגיש ערעור שנדחה), ובשעת ביצוע העבירה אף היה תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה, שמחמת שגגה מצד המשיבה לא נטען שיש להפעילו. בנוסף, המערער לא נטל אחריות למעשיו.

על כן, סבורה ב"כ המשיבה שהעונש שהושת על המערער הוא מקל. עם זאת, ב"כ המשיבה השאירה לשיקול דעת בית המשפט את אורך המאסר המותנה בגין עבירת העלבת עובד ציבור.

ט. לאחר שעיינו בהודעת הערעור, בהכרעת דינו של בית משפט קמא, לרבות בתיק בית משפט קמא ובטיעוניהם של ב"כ הצדדים בפנינו, סבורים אנו שיש לדחות את הערעור על הכרעת הדין, ולקבל באופן חלקי את הערעור על גזר הדין ולקצר את משך המאסר המותנה בכל הנוגע לעבירה של העלבת עובד ציבור.

י. סעיף 2(א) של חוק המאבק בתופעת השכרות, התש"ע-2010, קובע:

"היה לשוטרי יסוד סביר להניח כי אדם שותה משקה משכר או כי אדם המחזיק משקה משכר מתכוון לשתותו, במקום ציבורי או ברכב הנמצא במקום ציבורי, וכי שתיית המשקה המשכר עלולה להביא להפרת הסדר הציבורי או לפגיעה בשלום הציבור או ביטחונו, רשאי הוא לתפוס או להשמיד את המשקה המשכר או את כלי קיבולו; לעניין סעיף זה, "השמדה" - לרבות שפיכה מיידית של המשקה המשכר והשלכת כלי קיבולו לפח אשפה."

בנוסף, קובע סעיף 3 לחוק:

"לעניין סעיף 2, אדם המחזיק משקה משכר בכלי קיבול שאינו כלי קיבול סגור, במקום ציבורי או ברכב הנמצא במקום ציבורי, בין השעות 21:00 ל-06:00, חזקה כי בכוונתו לשתות את המשקה המשכר וכי שתייתו עלולה להביא להפרת הסדר הציבורי או לפגיעה בשלום הציבור או ביטחונו, אלא אם כן הוכח אחרת להנחת דעתו של השוטרי."

יא. המערער מעלה טענות שונות בגין הוא טוען שפעילותם של השוטרים בעת האירוע נשוא הערעור היו בלתי חוקיות.

בעניין זה כותב בית משפט קמא (בעמ' 53 של הכרעת הדין, בפסקה 12):

"אין חולקין כי הנאשם וחברו היו בשטח ציבורי, רחבת דשא אשר ליד בית משותף."

כן אין חולקין שהם שתו אלכוהול ואף היה הנאשם במצב שכרות כפי שהוא העיד על עצמו.

עולה כי השוטרים הזדמנו למקום במקרה, כאשר הבחינו בנאשם ובחברו כפי שמצבם כנ"ל.

ובהמשך (בעמ' 54 של הכרעת הדין):

"השוטרים פעלו כשורה עת ביקשו לשפוך את תכולת הבקבוקים הן לאור החזקה הקיימת בחוק בדבר חשש להפרת שלום הציבור וכן לאור נסיבות האירוע עצמו, כאשר שניהם נמצאים במרחב של בתים משותפים שתויים ועדיין ממשיכים לשתות.

באם קיימת אפשרות לסתור את החשש להפרת שלום הציבור, הדבר מונח על כתפיו של הנאשם וחברו ובנדון לא הובאו כל ראיות או סברות.

הינני סבור כי החשש להפרת שלום הציבור לאור נסיבות האירוע ונסיבות הנאשמים, היה מובן מאליו וכי השוטרים פעלו כשורה עת שפכו את תכולת הבקבוקים."

בית משפט קמא קבע עובדתית, שקיים חשד סביר ששתיית האלכוהול על ידי המערער והילאל עלולה להביא להפרת הסדר הציבורי, נוכח המקום בו הם שתו שהוא מקום ציבורי, נוכח השעה המאוחרת, ונוכח היותם שתויים באותה העת.

יב. יתרה מכך, על מנת שהשוטרים יהיו רשאים להפעיל את סמכויותיהם לפי סעיף 2(א) של חוק המאבק בתופעת השכרות, די בחשד סביר כאמור, ואין צורך שבפועל ייעשה מעשה המהווה הפרת הסדר הציבורי, כפי שנקבע בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל, בפיסקה 41 (30.8.2015):

"המבחן שנקבע בסעיף 2 לחוק, הוא מבחן של חשד סביר לכך ששתיית האלכוהול עלולה להביא להפרת הסדר הציבורי. מבחן זה איננו דורש שיעשה בפועל איזה מעשה שיש בו משום הפרת הסדר הציבורי, אלא מסתפק בקיומו של חשד סביר לכך שקיים פוטנציאל להפרת הסדר הציבורי בשל שתיית האלכוהול; כל זאת לפי שיקול דעתו של השוטר המצוי בשטח."

לפיכך, צדק בית משפט קמא במסקנתו שהשוטרים פעלו בהתאם להוראות חוק המאבק בתופעת השכרות.

יג. עוד טוען המערער, שעיקובו ומעצרו של הילאל היו שלא כדין, ולא קמה לשוטרים סמכות עיכוב או מעצר כנגדו, ולכן המערער והילאל היו רשאים להתנגד באופן פיזי לפעולתם הלא חוקית של השוטרים כלפי הילאל.

אין בידינו לקבל טענתו זו של הסניגור.

נוכח החשד הסביר שהיה קיים, כפי שעמדנו על כך לעיל, הרי בוודאי שהשוטרים היו רשאים לבקש מהילאל להזדהות, וזאת בהתאם להוראת סעיף 2 של חוק החזקת תעודת זהות והצגתה, תשמ"ג-1982:

"תושב שמלאו לו 16 שנים חייב לשאת עמו תמיד תעודת זהות ולהציגה בפני קצין משטרה בכיר, ראש רשות מקומית, שוטר או חייל במילוי תפקידם, כשידרשו זאת ממנו."

בנוסף, קובע סעיף 69 של חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996:

"הוקנתה בחיקוק הסמכות לחפש במקום, בכליו או על גופו של אדם, או הסמכות לדרוש מאדם הצגת מסמכים, רשאי בעל הסמכות לעכב אדם או כלי רכב כדי לאפשר את החיפוש או העיון במסמכים, וכן רשאי הוא לדרוש מהאדם למסור את שמו ומענו." (ההדגשה שלנו)

הואיל, וזיהויו של הילאל לא היה מספיק, הרי שהיו זכאים השוטרים לדרוש ממנו להתלוות אליהם לתחנת המשטרה, וזאת בהתאם להוראת סעיף 67(ב) של חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים):

"שוטר רשאי לדרוש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמנו לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה :

...

(2) הזיהוי היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו."

יד. מכל האמור לעיל עולה, כי השוטרים פעלו כדין ובסמכות. השוטרים היו מוסמכים לפנות להילאל ולבקש ממנו הזדהות בפניהם, ומשעה שהילאל סירב להזדהות, היו השוטרים מוסמכים לעכבו, ולאחר שהוא סירב לציית להוראותיהם קמה לשוטרים הסמכות לעצרו.

לפיכך, אין המדובר כלל בעיכוב או במעצר בלתי חוקיים, וממילא, למערער לא קמה הזכות להתנגד אליהם, מה עוד שלא כנגדו הופעלו הסמכויות הללו.

טו. אשר על כן, לא נפל פגם כלשהו בהכרעת דינו של בית משפט קמא, ולפיכך אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

טז. באשר לגזר הדין, נתן בית משפט קמא משקל לכך שההליכים כנגד הילאל עוכבו, הגם שבגינו החל האירוע.

בית משפט קמא קבע, שמתחם הענישה ההולם הוא מאסר על תנאי וקנס.

בית משפט קמא ציין, שלמערער הרשעות קודמות, גם בעניינים דומים, ולכן יש להעביר לו מסר כי הסתבכות נוספת עם שוטרים עלולה להביא למאסר מאחורי סורג ובריח.

על המערער הושתו העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא כי המערער לא יעבור בתקופה זו את העבירה בגינה הורשע בתיק זה, או כל עבירה כנגד שוטרים, לרבות תקיפת שוטרים, או העלבת שוטר.

2. כמו כן, הושת על המערער קנס בסך 1,200 ₪ או 15 ימים תמורתו (שישולם ב-4 תשלומים).

יז. איננו סבורים שיש מקום להתערבותנו בגזר דינו של בית משפט קמא, שהינו הולם את נסיבות העניין, ונותן משקל גם לעברו הפלילי של המערער, הכולל הרשעה בעבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו (ת"פ (שלום קריות) 26026-04-10 מיום 23.12.2010), מה עוד שההלכה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם העונש שנגזר חורג במידה רבה מרמת הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים (עיינו, למשל, בדברי כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 5889/16 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (8.1.2017)).

לטעמנו, המקרה שבפנינו אינו נמנה על אותם מקרים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור.

יח. נוסף, כפי שציין בית משפט קמא, למערער הרשעה מיום 23.12.2010 (ת"פ (שלום קריות) 26026-04-10) בגין תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, העלבת עובד ציבור ואיומים, ובגין כך נדון ל-8 חודשי מאסר על תנאי, וכן חויב המערער בפיצוי המתלוננת. בערעור שהוגש (ע"פ (מחוזי חיפה) 35482-01-11) הופחת עונש המאסר על תנאי לגבי עבירת העלבת עובד ציבור בלבד ל-3 חודשי מאסר על תנאי.

המערער ביצע את המעשים נשוא ערעור זה ביום 16.2.2011, לאחר שהורשע ונגזר דינו ביום 23.10.2010, ולאחר שהגיש ערעור על גזר הדין הנ"ל, אך בטרם ניתנה ההכרעה בערעור, בשעה שתלוי ועומד כנגדו עונש מאסר על תנאי של 8 חודשים שלא הרתיעו.

יט. יתרה מכך, מאז הספיק המערער לצבור שלוש הרשעות נוספות:

ביום 1.3.2012 הורשע המערער (ת"פ (שלום עכו) 3588-06-10) בעבירת איומים והחזקת סכין שלא למטרה כשרה, ובגין כך נידון (ביום 27.11.2012) למאסר בפועל ל-3 חודשים שירות, וכן מאסר על תנאי למשך 3 חודשים.

ביום 1.1.2013 הורשע המערער (ת"פ (שלום עכו) 9911-06-12) בעבירה של שיכור המחזיק סכין לפי סעיף 193(ב) של חוק העונשין, ונדון ל-4 חודשי מאסר על תנאי ולהתחייבות להימנע מעבירה בסך 2,000 ₪.

ביום 9.9.2014 הורשע המערער (ת"פ (שלום עכו) 43341-05-13) בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ולפי הסדר טיעון שכלל הסכמה גם על הענישה, נדון לחודש מאסר על תנאי.

כ. באשר לטענת המערער, לפיה חלקו של הילאל באירוע היה רב יותר, והוא יצא מן האירוע "בלא כלום" בעוד שהמערער נושא בהרשעה פלילית ובענישה, נציין, כי להילאל לא היו הרשעות קודמות וההליכים כנגדו עוכבו, לפי החלטת היועץ המשפטי לממשלה, לאחר שביצע 100 שעות שירות לתועלת הציבור. מנגד, למערער עבר פלילי, כולל עבירה של תקיפת שוטר, והוא ביצע את מעשיו נושא ערעור זה כשתלוי כנגדו עונש מאסר מותנה בן 8 חודשים, ומאז, כאמור, הספיק לצבור עוד שלוש הרשעות נוספות.

לפיכך, כפי שכבר כתבנו לעיל, המקרה שבפנינו אינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור בגזר הדין שהושת על המערער.

כא. עם זאת סבורים אנו, שיש לקצר את משך המאסר המותנה בגין העבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה שהעונש המירבי בגינה (לפי סעיף 288 של חוק העונשין העוסק בהעלבת עובד ציבור) הוא 6 חודשי מאסר.

כב. לפיכך, ומשעה שב"כ המשיבה הותירה, בהגנותה, את משך המאסר המותנה בעבירה של העלבת עובד ציבור לשיקול דעתנו, אנו מורים, שעונש המאסר על תנאי שהושת על המערער בבית משפט קמא, דהיינו שבעה חודשי מאסר על תנאי, יעמוד בעינו, פרט לכך שבגין העבירה של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 של חוק העונשין, יצומצם משך המאסר המותנה לשלושה חודשים.

אנו קובעים, שחלף ההוראה בדבר מאסר על תנאי כפי שנקבעה בגזר דינו של בית משפט קמא (בעמ')

60 של גזר הדין, ש' 8-10), תבוא ההוראה הבאה:

"מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זאת עבירה בה הורשע בתיק זה או כל עבירה כנגד שוטרים, לרבות תקיפת שוטר, ויורשע עליה בדין, ואולם בגין הרשעה בעבירה של העלבת עובד ציבור יעמוד המאסר המותנה על 3 חודשים למשך 3 שנים מהיום".

הקנס שהושת על המערער (בסך 1,200 ₪) עומד בעינו ללא כל שינוי.

כג. סוף דבר: אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין מתקבל רק לגבי קיצור משך המאסר המותנה בעבירה של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 של חוק העונשין, ואילו שאר חלקי גזר הדין יעמדו בעינם ללא שינוי.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ז, 06 יולי 2017, במעמד הנוכחים.

א. אלון, שופטת

ב' בר-זיו, שופטת

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]